

PROF. BRITTA BÖHLER
MARTY WIINGAARDEN
VICTOR KOPPE
MICHEL PESTMAN
FLIP SCHILLER
PROF. LIESBETH ZEGVELD
PROF. TIES PRAKKEN
DR. HART STAPERT
MARIËKE VAN EIK
MICHEL UITERWAAL
CORRIEN ULLEPSMA
WIL EIKELHOOD
DR. CHANNA SAMKALDEN
ANNE SCHELTEMA BEDIJN
TAMARA BURUMA
PROF. GILHAN SLUITER
EDWARD VAN KEMPEN
MARINA DEN HOUDDIJKER
URSULA WEITZEL
IRECHTJE VOSSENBERG

ADVISEUR

PROF. HANS ULRICH JESSEOUR D'OLIVEIRA

Landelijk Parket
T.a.v. mevrouw mr. H.C.M. van Bruggen
Officier van Justitie
Posthumalaan 74
3000 AJ Rotterdam

Per fax: 010 – 496 60 12

Amsterdam, 25 januari 2012
Onze ref. 20100119.LZ/wv

Direct tel.nr: (020) 344 62 15

Direct faxnr: (020) 344 62 01

Betreft: Slutzky c.s. / aangifte Zorreguieta

Geachte mevrouw Van Bruggen,

Graag maken we gebruik van de door u geboden gelegenheid om een aantal aspecten van de aangifte van, kort gezegd, het plegen van gedwongen verdwijning door de heer Jorge Zorreguieta, nader uit te leggen.

Rechtsmacht over deelname aan criminele organisatie (140 Sr)

Ten eerste vraagt het OM zich af of Nederland rechtsmacht heeft over deelname aan een criminele organisatie door de heer Zorreguieta voor zover die criminele organisatie, althans de deelname door de heer Zorreguieta daaraan, na 1983 niet meer zou bestaan. Anders dan bij gedwongen verdwijningen zou het bij dit misdrijf om die reden, naar uw mening, niet gaan om een doorlopend misdrijf.

Wij herhalen dat de wetgever ten aanzien van de WIM-misdrijven, inclusief gedwongen verdwijningen, alle relevante strafrechtelijke aansprakelijkheidsvormen volledig van toepassing acht, waaronder art. 140 Sr (aangifte p. 9).

In het geval van toepassing van art. 140 Sr op voortdurende delicten betekent dit dat het voortbestaan van de organisatie niet vereist is. Het is eigen aan gedwongen verdwijningen als voortdurend delict dat onderdelen van de delictsomschrijving in het verleden vervuld zijn (bijvoorbeeld de vrijheidsbeneming) terwijl andere onderdelen van het delict nog voortduren (het weigeren infor-

matie te verschaffen). Het zou de kern van het misdrijf - namelijk het voortdurende karakter daarvan - aantasten als ook aan aansprakelijkheidsvormen de eis zou worden gesteld dat deze voortduren. Het valt niet te ontkennen dat het Videla-regime (a) een criminele organisatie was in de zin van art. 140 Sr, (b) zich schuldig heeft gemaakt aan gedwongen verdwijningen op grote schaal en dus het oogmerk had op het plegen van die misdrijven, (c) ook als oogmerk had het voortdurend zwijgen over de gepleegde verdwijningen. Nu de organisatie het oogmerk had het voortduren van de gepleegde misdrijven, kan het niet meer bestaan van de organisatie niet gelden als vervolgingsbeletsel (verjaring) of als reden voor beperking van de rechtsmacht. Deelname aan de organisatie heeft bij de heer Zorreguietta geresulteerd in informatie over de gedwongen verdwijningen en hem treft het -voortdurende- strafrechtelijke verwijt dat hij de informatie die het resultaat is van uitvoering van het criminele oogmerk van de organisatie weigert prijs te geven.

Voor zover het OM er desalniettemin (ten onrechte) vanuit zou gaan dat het voortbestaan van de organisatie vereist is voor rechtsmacht na 1 oktober 2003, geven wij u het volgende in overweging. Er is geen twijfel dat de organisatie, het Videla regime, het nadrukkelijke oogmerk heeft gehad, dat de door haar gepleegde misdrijven zouden voortduren. Immers, ook na beëindiging van het Videla regime was de afspraak dat er over de gedwongen verdwijningen gezwegen zou worden. De organisatie blijft daarmee in strafrechtelijk relevante zin in stand. Dat zou anders kunnen zijn indien de criminele organisatie bij haar ontbinding, dus bij het einde van het Videla regime, volledige openheid van zaken zou hebben gegeven over de gedwongen verdwijningen. Dat is niet gebeurd. Integendeel, leden van het Videla regime hebben volhard in hun zwijgen en hebben daarmee ook na de val van het Videla regime instemming en uitvoering gegeven aan het criminele oogmerk van de organisatie. Dat zij dit mede doen in het kader van hun lidmaatschap van de criminele organisatie, blijkt ook uit de benaming voor dit voortdurende zwijgen in Argentinië: 'pacto del silencio'. Over dit 'pacto del silencio' is veel informatie te vinden in open bronnen. Besloten in deze terminologie ligt het voortduren van de binnen de organisatie gemaakte afspraken ('pacto'), namelijk het blijven zwijgen over gedwongen verdwijningen ('silencio').

Samenvattend menen wij primair dat voor toepassing van art. 140 Sr op het voortdurend misdrijf gedwongen verdwijningen en daarop gegronde rechtsmacht na 1 oktober 2003 niet vereist is, dat de organisatie ook na 1 oktober 2003 heeft bestaan, noch dat de verdachte ook na die datum aan de organisatie heeft deelgenomen. De aard van het misdrijf gedwongen verdwijning brengt met zich dat het voldoende is dat verdachte in het verleden heeft deelgenomen aan een organisatie met als oogmerk het plegen van gedwongen verdwijningen en dat verdachte de in het kader van de uitvoering van het oogmerk verworven informatie over gedwongen verdwijningen ook na 1 oktober 2003 weigert prijs te geven

Subsidiair menen wij dat het voortduren van het binnen het samenwerkingsverband overeengekomen criminele oogmerk tot gedwongen verdwijningen en het blijven naleven van de gemaakte afspraken om te zwijgen over de gepleegde gedwongen verdwijningen ('pacto del silencio') betekenen dat ook ná

1 oktober 2003 Zorreguieta heeft deelgenomen aan een criminele organisatie, in de zin van art. 140 Sr.

Rechtsmacht command responsibility

U stelt op p. 2 vervolgens de vraag of het juist is, dat Zorreguieta na 1 oktober 2003 geen positie meer heeft bekleed waarin hij gedwongen verdwijningen kan hebben toegelaten. Dat is inderdaad juist. Maar dat heeft geen gevolgen voor de strafrechtelijke aansprakelijkheid van Zorreguieta in het kader van 'command responsibility'. Bij 'command responsibility' geldt dat de meerdere ten aanzien van misdrijven gepleegd door ondergeschikten - simpel gezegd - hetzij moet voorkomen hetzij moet bestraffen. Bestrafing kan onder andere plaatsvinden door de zaak voor te leggen aan de bevoegde vervolgende instantie (zie ook aangifte p. 23 en daar geciteerde jurisprudentie).

Uit de jurisprudentie van het Joegoslavië Tribunaal volgt dat een meerdere alle noodzakelijk en redelijke maatregelen moet treffen ter bestraffing van een ondergeschikte en dat op grond van de bijzondere omstandigheden van het geval moet worden bezien wat zulke maatregelen dienen in te houden (aangifte, p. 23). De meerdere moet dat doen zodra hij kennis neemt van het gepleegde misdrijf. Verloop van tijd en het beëindigen van de positie als meerdere heffen de strafbaarheid evenwel niet op. In het kader van gedwongen verdwijningen als voortdurend misdrijf is het essentieel dat nabestaanden en de getroffen samenleving zoveel mogelijk informatie ontvangen over gepleegde gedwongen verdwijningen. In het geval van 'command responsibility' beschikken - en blijven beschikken - zowel de (voormalige) meerdere als de (voormalige) ondergeschikte over relevante informatie: de ondergeschikte over de gepleegde verdwijningen en de meerdere dat door zijn ondergeschikte(n) verdwijningen is/zijn gepleegd. De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de ondergeschikte duurt voort zolang hij weigert informatie te verstrekken over de door hem gepleegde verdwijningen, ook al is hij op een gegeven moment geen ondergeschikte meer. Bij toepassing van 'command responsibility' op gedwongen verdwijningen duurt de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de (voormalige) meerdere voort als hij kennis heeft genomen van door zijn ondergeschikte(n) gepleegde gedwongen verdwijningen, en zolang als de ondergeschikte blijft zwijgen over de gedwongen verdwijning, de (voormalige) meerdere geen stappen onderneemt ter bestraffing van de (voormalig) ondergeschikte.

Een dergelijke invulling van 'command responsibility' vindt steun in relevante jurisprudentie van internationale straftribunalen. Immers, het nut en de noodzaak van bestraffing worden algemeen erkend, ook nadat de ondergeschikte-meerdere relatie is beëindigd. Maar juist bij gedwongen verdwijningen ligt voortdurend van de plicht tot het (doen) bestraffen van (voormalig) ondergeschikten voor de hand, omdat het (a) nog altijd gaat om 'necessary and reasonable measures' die genomen moeten worden en voortvloeien uit de relatie meerdere-ondergeschikte, en (b) de (voormalige) meerdere - omdat hij weet dat zijn (voormalige) ondergeschikte gedwongen verdwijningen heeft gepleegd - zelf ook over informatie beschikt die kan bijdragen aan het ophelderen van wat er met 'gedwongen verdwenen' personen is gebeurd en daarmee op de (voormalige) meerdere de voortdurende plicht rust - en ook het voortdu-

rende strafrechtelijke verwijt treft in het kader van 'command responsibility' - dat hij geen redelijke maatregelen heeft getroffen ter bestraffing van voormalig ondergeschikten.

In het concrete geval van Zorreguieta betekent dit dat hij ook na 1 oktober 2003 als meerdere aansprakelijk is voor gedwongen verdwijningen gepleegd door zijn ondergeschikten door die verdwijningen nooit te hebben voorgelegd aan de bevoegde vervolgende en/of onderzoekende instanties.

Terugkomend op uw vraag op p. 2 van uw brief, is het dus niet relevant voor rechtsmacht in het kader van 'command responsibility' (art. 9 WIM) dat Zorreguieta na 1 oktober 2003 geen positie meer heeft bekleed waarin hij gedwongen verdwijningen kan hebben toegelaten. Hij heeft een dergelijke positie wel in het verleden bekleed en als (voormalig) meerdere zijn voortdurende plicht verzaakt - ook na 1 oktober 2003 - om hem als (voormalig) meerdere bekende gevallen van gedwongen verdwijningen voor te leggen aan de bevoegde strafvorderlijke autoriteiten of anderszins te (laten) onderzoeken en/of bestraffen.

Aangifte in Argentinië

Uit de aangifte volgt dat cliënten menen dat Nederland in deze zaak een eigen verantwoordelijkheid heeft (aangifte, p. 37). Slutzky en Mourik wonen in Nederland en hebben de Nederlandse nationaliteit. Zij worden in Nederland geconfronteerd met de heer Zorreguieta. Hij is hier een publiek figuur en verschijnt zij aan zij met de koningin en andere leden van het koninklijk huis in het openbaar. De uit de aanwezigheid van Zorreguieta voortvloeiende volkenrechtelijke verplichtingen hebben we al uitgebreid aan de orde gesteld in de aangifte (pp. 34 – 36). Bij aanwezigheid van Zorreguieta in Nederland geldt de verplichting tot het doen van strafrechtelijk onderzoek en aanhouding als uitgangspunt. Dat een ander land ook of misschien wel meer in aanmerking komt voor vervolging is een argument waar landen zich veelvuldig achter verschuilen om aan vervolging te ontkomen, zoals ook al betoogd in de aangifte (p. 37). Het Verdrag inzake gedwongen verdwijningen beoogt op de daaruit voortvloeiende inactiviteit een antwoord te bieden door ieder land waar de vermeende dader zich begeeft, te verplichten te vervolgen. Het misdrijf gedwongen verdwijning wordt dermate ernstig geacht dat optreden door een land waar de dader zich begeeft, noodzakelijk is. We wijzen er daarnaast op, dat het bij de heer Zorreguieta niet gaat om het zich slechts bevinden op Nederlands grondgebied. Hij is delen van het jaar in Nederland woonachtig en heeft via zijn dochter inmiddels nauwe banden met ons land.

Daarnaast laten wij u weten dat het cliënten erom gaat dat de heer Zorreguieta zich strafrechtelijk verantwoordt, in het kader van een serieus en oprecht strafrechtelijk onderzoek. Als u van mening bent dat dit in Argentinië dient te gebeuren, dan hebben cliënten er geen bezwaar tegen indien u zich daartoe inspannt. U heeft zulke inspanningen eerder verricht, en met succes, in de zaak tegen Julio Poch. U beschikt derhalve over de contacten om met Argentinië samen te werken ten einde strafrechtelijke vervolging van vermeende misdadigers van de dictatuur te bewerkstelligen.

Geheel ten overvloede wijzen cliënten erop dat de inspanningen om vervolging in Argentinië te bewerkstelligen niet uw plicht onder het verdrag om zelf te vervolgen, opheffen. Mochten deze inspanningen niet leiden tot het instellen van een strafrechtelijk onderzoek buiten Nederland, dan blijft er dus sprake van een volkenrechtelijke plicht tot het doen van onderzoek door Nederland. In dit kader hechten we er aan te benadrukken, zoals al gezegd in de aangifte (p. 37), dat Nederland zich niet achter het nalaten van onderzoek in Argentinië mag verschuilen. Dit volgt ook uit de Aanwijzing afdoening aangiften WIM-misdrijven, waarin is bepaald dat bij aanwezigheid van verdachte in Nederland, Nederland zelf tot vervolging overgaat of uitlevert aan een ander land of internationaal tribunaal. Het ligt dus op de weg van Nederland om aan te geven of enig ander land of een internationaal tribunaal een verzoek tot uitlevering van Zorreguieta bij Nederland heeft ingediend.

Bewijs voor aansprakelijkheid Zorreguieta

Op pp. 3 en 4 van uw brief besteedt u aandacht aan het mogelijke bewijs tegen Zorreguieta en op p. 4 stelt u de vraag naar concreet bewijs tegen Zorreguieta. De vraag of er sprake is van voldoende concreet bewijs hangt mede af van de interpretatie van de delictsomschrijving. Wij hebben in de aangifte grondig beargumenteerd wat de reikwijdte is van de aansprakelijkheid van degenen die verantwoordelijk zijn voor ontwikkeling en uitvoering van het beleid van gedwongen verdwijningen in Argentinië (aangifte, pp. 15-16).

In antwoord op uw vraag naar concreet bewijs verbaast het ons dat u zegt in de aangifte geen bewijs of concrete aanwijzingen voor het bestaan van bewijs tegen Zorreguieta te hebben aangetroffen. Wij wijzen u nog eens op het volgende.

De zaak van Marta Sierra (aangifte pp. 24 en 25) verdient nader onderzoek in het kader van Zorreguieta's aansprakelijkheid als meerdere op het terrein van de landbouw.

Wij wijzen opnieuw op de reportage van 2-Vandaag van juni 2001 waaruit blijkt dat verschillende ambtenaren van het departement Landbouw in de tijd dat Zorreguieta daar de leiding had, verdwenen.

Ook wijzen we nog eens op de zaak Amigo (aangifte pp 9, 10). De documentaire uitgezonden door Brandpunt op 30 oktober 2011 bevat verschillende verklaringen van Silvia Amigo over de verdwijning van haar zus waaruit blijkt dat Zorreguieta van die verdwijning op de hoogte was. Bijgevoegd treft u aan de cd-rom van deze documentaire en door ons uitgewerkte transcripties van deze documentaire.¹

---

¹ Brandpunt, 30 oktober 2011, cd-rom en transcriptie, **bijlagen**.

De documentaire van Brandpunt brengt ook naar voren de verklaringen van Zorreguieta tegenover de Argentijnse waarheidscommissie, in juli 2001.² Zorreguieta verklaart dat hij van één geval van verdwijning op de hoogte is gebracht en het gebruikelijke heeft gedaan, met iemand van de krijgsmacht spreken. De verklaringen van Zorreguieta bevestigen niet alleen diens wetenschap over gedwongen verdwijningen, maar bevatten verschillende belastende elementen, vanuit het perspectief van de verschillende door ons aangedragen vormen van aansprakelijkheid. Advocaat Rodolfo Yanzon zegt over Zorreguieta in het kader van de zaak Amigo:

“Het is belangrijk dat er een zaak is als de zaak-Amigo om duidelijk te maken dat Zorreguieta gelogen heeft. Als hij wil blijven liegen, is dat zijn keus. Het gaat erom dat de rechter weet dat er getuigenissen zijn zoals in de zaak-Amigo die aangeven dat Zorreguieta prima wist wat er toen in Argentinië gebeurde.”³

Uit de documentaire van Brandpunt volgt tevens dat getuige Prividera kan verklaren over de verdwijning van zijn moeder, Marta Sierra, binnen het landbouwinstituut dat viel onder de verantwoordelijkheid van Zorreguieta.

Getuige Cadena Madariaga, voorganger van Zorreguieta op landbouw en goede vriend, verklaart in dezelfde documentaire dat hij in een aantal gevallen bij verdwijningen succesvol heeft ingegrepen. Deze getuige bevestigt dus niet alleen dat burgerleden van het regime goed op de hoogte zijn geweest van gedwongen verdwijningen, maar ook dat ze bij machte waren gedwongen verdwijningen te voorkomen dan wel te beëindigen door in te grijpen bij de militaire machthebbers.

Tevens verdient vermelding dat volgens advocaat Rodolfo Yanzon na de aanstelling van Zorreguieta bij Landbouw de gedwongen verdwijningen binnen het departement Landbouw gewoon doorgingen; het zou gaan om minimaal vijf verdwijningszaken in de periode Zorreguieta. Het ligt voor de hand deze vijf zaken te onderzoeken.

Er zijn derhalve meerdere aanknopingspunten voor een strafrechtelijk onderzoek. Onze verwachting daarbij is dat een officieel strafrechtelijk onderzoek nog beter in staat is relevant bewijs boven tafel te krijgen dan onderzoeksjournalistiek.

Aanwijzing afdoening van WIM-aangiften

We maken graag van deze gelegenheid gebruik om ook nog enige opmerkingen te maken en vragen te stellen naar aanleiding van de onlangs in werking getreden Aanwijzing afdoening van aangiften met betrekking tot de strafbaarstellingen in de Wet internationale misdrijven.

---

² De beelden van de tegenover deze commissie afgelegde verklaringen van Zorreguieta zijn beschikbaar en, wij nemen aan, reeds in het bezit van het OM; zo niet, dan kunnen wij daarvoor zorgen.

³ Brandpunt, 30 oktober 2011.

Uit die Aanwijzing volgt dat de hoofdregel is dat alleen het Landelijk Parket te Rotterdam beslist over de afhandeling van aangiften inzake WIM-misdrijven. Wordt deze hoofdregel met betrekking tot deze aangifte ook nageleefd? Zo niet, kunt u aangeven welke personen, organen en/of instanties buiten het Landelijk Parket bij de afdoening van deze aangifte betrokken worden en wat hun rol is bij de verdere afhandeling?

Voor wat betreft de aanwezigheid van de verdachte, als voorwaarde voor rechtsmacht op voet van art. 2 eerste lid, onder a van de WIM, stelt de Aanwijzing dat aan 'dit uitgangspunt strikt de hand moet worden gehouden (...)'. We wijzen er op dat de aangifte (pp. 31 en 32) aangeeft dat en waarom in het geval van Zorreguieta aan de aanwezigheidseis is voldaan. In ieder geval gaan we er van uit dat om de redenen vermeld in de aangifte (pp. 31 en 32), er sprake is van bijzondere 'feitelijke achtergronden van de casus', die in de zin van de Aanwijzing anticiperend onderzoek rechtvaardigen. Ten overvloede wijzen we erop dat de aangifte ook uit gaat van territoriale rechtsmacht, omdat er sprake is geweest - en nog altijd is - van strafrechtelijk nalaten van Zorreguieta mede op Nederlands grondgebied.

In paragraaf 3.1.2 van de Aanwijzing wordt behandeling van de aangifte afhankelijk gesteld van het oordeel van de Officier van Justitie dat een voldoende reëel perspectief op een succesvolle opsporing en vervolging aanwezig is. De Aanwijzing noemt een aantal relevante factoren dat het OM in de vorming van dat oordeel moet betrekken. Een daarvan is, of redelijkerwijs te verwachten is, dat voldoende strafrechtelijk bewijs zal kunnen worden verzameld om tot een veroordeling te komen. Een ander aspect is of er met het betrokken land, Argentinië, goede rechtshulprelaties zijn en of aldaar goed en veilig gewerkt kan worden.

Dat redelijkerwijs te verwachten is dat voldoende strafrechtelijk bewijs kan worden verzameld om tot een veroordeling te komen blijkt uit (a) de al in de aangifte besloten en genoemde open bronnen, en (b) het feit dat onderzoeksjournalistiek (zoals de uitzending Brandpunt) vrij eenvoudig al heeft geresulteerd -middels het interviewen van bepaalde ook in deze zaak relevante getuigen- in aanvullend concreet en ook belastend bewijs, zoals hierboven reeds besproken. Een breed strafrechtelijk onderzoek door het OM kan in betrekkelijk korte tijd en redelijk eenvoudig aanzienlijk meer bewerkstelligen. Het komt ons voor dat zowel in Nederland als Argentinië getuigen gemakkelijk beschikbaar zijn en dat de rechtshulprelatie met Argentinië het OM goede mogelijkheden biedt tot het (laten) doen van onderzoek in Argentinië.

Ons is goed bekend wat de aanleiding is geweest - dus inclusief de feitelijke basis - voor het strafrechtelijk onderzoek dat het OM in nu lopende of afgeronde WIM-zaken heeft geëntameerd. In vergelijking daarmee, biedt deze aangifte vele aanknopingspunten voor het doen van verder strafrechtelijk onderzoek, naar onze overtuiging net zo veel als - of zelfs meer dan - in andere WIM-zaken waarin het OM al tot strafrechtelijk onderzoek is overgegaan.

Strafzaak Martinez de Hoz

Tot slot het volgende kleine punt. U noemt in uw brief op p. 3 de verwijzing in onze aangifte naar de strafzaak tegen Jose Martinez de Hoz en vraagt naar de relevantie daarvan. De strafzaak tegen Martinez de Hoz betreft een gedwongen verdwijning in de periode 1976-1983.⁴ Daarmee is ons in ziens de relevantie gegeven. Hoewel de zaak tegen De Hoz zich beperkt tot een klein aantal gedwongen verdwijningen, wordt zijn strafzaak in Argentinië van groot belang geacht, omdat daarmee ook nadrukkelijk de burgerleden van het Videla regime in beeld komen. Dat de Argentijnse strafrechtspleging (nog) niet of onvoldoende in staat is geweest om het *beleid* van gedwongen verdwijningen als zodanig aan de orde te stellen, beschouwen wij als een tekortkoming, die wellicht te verklaren is op grond van geringe dan wel tekortschietende implementatie en toepassing van het internationaal strafrecht in de Argentijnse rechtsorde. Dat Nederland, gelet op de volwaardige implementatie van het recente internationaal strafrecht in de WIM, daartoe beter in staat mag worden geacht, onderstreept het belang om strafrechtelijk onderzoek hier te initiëren.

Wij verzoeken u opnieuw namens cliënten strafrechtelijke vervolging in te stellen tegen Jorge Zorreguieta. We verzoeken u ons op de hoogte te houden van de voortgang van uw onderzoek.

Met vriendelijke groet,

Liesbeth Zegveld

Göran Sluiter

Bijlage:

1. CD rom uitzending Brandpunt (niet bij faxverzending)
2. Uitgewerkte transcripties uitzending Brandpunt

---

⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/Jos%C3%A9_Alfredo_Mart%C3%ADnez_de_Hoz ("In 2006, a judge declared the pardon unconstitutional and revoked the suspension of the judicial process dictated before, thus leaving the way open to investigate Martinez de Hoz's alleged involvement in the kidnapping and extortion of Federico and Miguel Gutheim (a local textile mill owner and his son) in 1976, as well as the murder of Juan Carlos Casariego (one his own assistants at the Economy Ministry). Martinez de Hoz was arrested on April 5, 2007, following a Supreme Court ruling deeming the 1990 presidential pardons unconstitutional, and was given a preliminary sentence of house arrest (due to his advanced age) on May 4, 2010, pursuant to his indictment in the Gutheim case.")